

எல்லாத்துக்கும் மலோக தான் வருத்தம் வந்து இதுக்குள்ளே சதெத்துப் போய்டுவனோ என்ற பயமும் அவனுக்கு இருக்கா. தனக்கு சீனி வருத்தம். இது வந்தால் மற்ற வருத்தமெல்லாம் தானாக வந்து ஓட்டிக்கொள்ளும். சிறகைக் கொள்ள மருத்துவ வசதி தமிழ் கதைகளுக்கு மறுக்கப்பட்டிருக்கா. தன்னுடன் இருந்த ஒருவர் ஹாட்டில் வருத்தம் வந்து சரியான மருத்துவ வசதியில்லாமல் சதெத்தயையும் நினதெத்து அவன் நாளும் பொழுதும் வதேனபை பட்டாக்கொண்டிருப்பான்.

சாப்பாட்டு நேரம் வரும்போதெல்லாம் 'புரப்பயும் சதோத்தயும் தின்ன தின்ன இன்னும் சீனிதான் கட்டாதே ஒழிய குறந்தைப்பாடில்லை' என்று பிள்ளை அபிக்கடி சிறகைச் சாப்பாட்டை சொல்லிச் சலித்துக் கொள்வான்.

சிறையில் மட்டுமே நேரமும் வளென தாய்லாந்து அரிசிச்சதோத்தயும் புரப்பயும் கொடுப்பார்கள். காலையில் தங்கையப் பிச்சம் பலும், மதியம் கங்குண இலை வறுவலும், புரப்பு ஆணமும் கட்டாதலாக இருக்கும். சதோற்றுகுள் கல்லும், கறிக் குள் வண்டுகளும் மிதக்கும். எல்லாத்தயும் சகிச்சுட்டாது தான் சாப்பிடணும். இதுவாழில் லையெண்டால் சாப்பாடில்லை. எப்பவாவது இருந்து போட்டாது தான் மீன். அதுவும் மாதக்கணக்காக பிச்சில் வதைத்தாக இருக்கும். ஒரு வகையான நாற்றமே வரும். அனகேமாக அந்தக் கறியையாரும் எடுப்பதேயில்லை. எப்பவாவது வரும் போடு சிக் கறிக் குள் புழு தவிரக் கமுடியாதது.

அவனுக்கு திரிந்த பக்கத்து நண்பர்களுக்கிடாக தன் ரவீட்டைப் பற்றி அபிக்கடி விசாரித்துக் கொள்வான். அம்மாவும் சீனி வருத்தத்தாலும், கபைப் பிச்சராலும் அவதிப்பட்டாக்கொண்டிருக்கிறா. தங்கச்சியின் ரபுரிசன், அவளை ஒரு பிள்ளையோட விட்டாட்டா போட்டான். அவளும் அம்மாவோட்தான். அதுகளும் இருக்கவில்லாமல் அங்க இங்கை எண்டு சாப்பாட்டாக்கும் கஷ்டப்பட்டா அத்தலெந்து திரியுதுகள் என்று அறிந்து வதைத்திருந்தான். இந்த 17 வருடத்தில் வீட்டாக்கள் யாரையும் பார்த்ததில்லை. எட்டு வருடத்துக்கு முன் அப்பா இறந்தபோது கொண்டா போய் காட்டச் சொல்லியும் சிறை நிருவாகம் கொண்டா போய்க் காட்டல்லை என்ற வதேனகையும் சரேந்து அவனை நாளாக்கு நாள்கொண்டு கொண்டிருந்தது. மற்ற பொடியனுக்குடைய அம்மா அப்பா சகோதரங்கள் எப்பவாவது வந்து சிறையில் பார்க்கும் போது பிள்ளையின் கண்கள் பனித்திருக்கும். அவனுக்கும் எத்தனை ஆசைகள். எல்லாத்தயும் கண்ணீராலே கரையேக்கின்றான்.

பிள்ளை உட்பட குடும்பத்தில் மொத்தம் ஒன்பது பேர். மட்டக்களப்புக்கு தற்கே பதினேழை கிலோமீற்றர் திரித்திலுள்ள வந்தாறும்புலையான இவர்களின் இருப்பிடம். இதுவும் இவர்களின் சொந்த இடமில்லை. சீவல் தொழில் செய்யும் குடும்பம். தொழிலுக்கறேப இவர்கள் இடத்தயும் மாற்ற வண்பியிருக்கும். 1990 ஆம் ஆண்டு இடம் பெற்ற இராணுவ நடவடிக் கையின் போது மட்டக்களப்பின் தினமறே கு

பிரதேசமான சிறுதனே கல் என்குமிடத்துக்கு இடம் பெயர்ந்திருந்தார்கள்.

1990 இல் மட்டக்களப்பின் தனிக் பகுதியில் இடம் பெற்ற இராணுவ நடவடிக்கையின் போது, பயத்தினால் இடம் பெயர்ந்த அப்பிரதேச மக்கள் 55,000 பேர் வரை வந்தாறுமடலை பலகலகை கழக வளாகத்தினுள் அகதிகளாக தஞ்சமடைந்திருந்தனர். இரவு வெவ்வேறு தடவகைகளில் இலங்கை இராணுவம் சூறறி வளகைத்து 174 அப்பாவி பொதுமக்களை கைது செய்து படுகொலை செய்தது. பிளையின் குடும்பமும் சிறுதனே கல்லுக்கு இடம் பெயராவிட்டிருந்தால் இந்த 174 பேரில் பிளையின் ஒருவராக இருந்திருக்கலாம்.

சிறுதனே கல்லில் ஓலகைக் கொட்டில் போட்டு இருந்த இவர்களால் தொடர்ந்து அங்கு இருக்க முடியவில்லை. அவர்களது தொழிலுக்கு அந்த இடம் சாதகமாகப் படாததனால் வறுமையும் நோயும் பீடிக்க 1991 முற்பகுதியிலே தங்களது பழைய இடமான வந்தாறுமடலைக்கு திரும்பி வந்து விட்டார்கள். ஆனால் தங்களது மின்னாவது மகனான பிள்ளை இல்லாத சோகத்திலே வந்து சேர்ந்தார்கள். பிள்ளை குடும்பத்தில் மின்னாவது பிள்ளையானலும் மடித்த ஆம் பிளையின் பிள்ளை. பிள்ளையின் குடும்பம் இடம் பெயர்ந்து இருந்த சிறுதனே கற்பகுதி விடுதலைப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. அந்த நேரத்தில் போராட்டத்திற்கு ஆட்கள் சேர்க்கும் போது பிள்ளையையும் கட்டித்தூப போனது அவர்களால் தடுக்க முடியாதது போயிருந்தது.

வீட்டின் தலையின் பிள்ளை வீட்டுக் கஷ்டத்தை பொறுப்பெடுத்து நாலு பிண்பிள்ளைகளையும் கரகைசேர்ப்பான் என்றிருந்த அம்மாவைக்கு விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்துக்கு தனர பிள்ளையை சேர்த்தெடுத்து விட்டார்கள் என்ற கவலை இருந்து கொண்டேயிருந்தது. தினமும் குடித்து அழிந்து கொண்டிருந்த அப்பாவைவிட தனர மடித்த மகனையே அந்த அம்மா நம்பியிருந்தார்.

பிள்ளைக்கு கொடுக்கப்பட்ட ஆயுள் தண்டனையும், அதோடு சேர்த்த 50 வருடத்தண்டனையையும் பற்றி அறியாத அந்த அம்மா இப்பவும் தனர மகன் வந்து தங்களை காப்பாற்றுவான், கஷ்டங்களை போக்குவான் என்ற நம்பிக்கையில் தான் இருக்கிறார். கண் முழித்து பார்க்க முடியாத வெயிலில், நிழலுக்கு எந்த மரம் சடிகொடிகளின் ஆதரவிலைலாத வளியில் ஒரு கொட்டில் போட்டு அதில் தான் பிள்ளையின் அம்மாவும், தங்கச்சியும், மருமகனும் வாழ்கின்றனர். கொட்டிலுக்குள்ளும் சீமெந்து போட அவர்களிடம் காசில்லை. காணிச் சொந்தக்காரன் எப்பவந்து எழுப்புவானோ என்ற பயமும் அவர்களுக்கு இல்லாமலில்லை. நாளாந்த சாப்பாட்டுக்கே கஷ்டப்படும் இவர்கள், உடதுத்த துணி கிழிந்தால் மாற்று துணிக்கு என்ன செய்வதென்று யோசிப்பதில்லை. பிள்ளையின் தங்கச்சியை யாராவது கப்பிட்டு வீட்டு வலை செய்வித்தால் தான் அவர்களுடைய வயிற்றுக்கு கஞ்சி, அதத்தள்ளி அரசாங்கம் மாதா மாதம் அம்மாவைக்கு கொடுக்கும் 150 ரூபா தாவரிப்பு பணம். ஒரு இறாத்தலை பாணினர விலையே 60 ரூபா. இததை தவிர

அவர்களின் வருமானத்துக்கு வறோ வழியில்லை. இந்த இலட்சணத்தில் கொழும்புக்கு வந்து மகனளை எங்கு பார்க்கிறது.

பிள்ளை அபிக்கடி தன்ற நிலமறை பற்றி எல்லோருக்கும் சொல்லிக் கொண்டிருப்பான். அவன்தான் இந்த மகனின் சிறையின் "G" சிலெலின் சீனியர். எல்லோருக்கு இவனில் அனுதாபமும் கிட. "இயக்கத்துக்கு என்ன கைட்டிப்போக்குள்ள 15 வயது. நான் இயக்கத்த விட்டு விலகிவரக் குள்ள புதினெட்டு தடங்கல். இதுக்கான தண்டனை இதனை வருடமா" என்று அபிக்கடி தன்னையே நொந்து கொள்வான். எங்கையாவது சதெத்து தலொலனெ சிருக்கலாம் என்று கபோபபட்டும் கொள்வான். சில வளேகையில் அழுதும் தீர்ப்பான். இந்த நிலமையில் யார் யாருக்கு ஆறுதல் என்று எல்லோரும் மெளனமாகிவிடுவார்கள்.

பிள்ளை பாலிகள் இயக்கத்தில் பயிற்சி எடுத்த பின்னர் பாலிகளின் மருத்துவப் பிரிவில் சரேக்கப்பட்டிருந்தான். 1991ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பிலிருந்து இயக்கத்தின் ஒரு தலொகுதி யாழ்ப்பாணம் அனுப்பப்பட்டபோது அதில் பிள்ளையும் சரேக்கப்பட்டிருந்தான். 1993ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்புக்கு திரும்பி வரும் வரையாழ்ப்பாணத்தில் சாவகச்சரேயில் இருந்த பாலிகளின் மருத்துவ முகாமில் பிள்ளை பணியாற்றினான்.

மட்டக்களப்புக்கு திரும்பி வந்த பிள்ளைக்கு 1000 ரூபா காசு கொடுத்து வீட்டுக்கு அனுப்பியிருந்தார் முகாம் பொறுப்பாளர் ஜீவன். பிள்ளையின் பக்கத்து ஊர்தான் ஜீவன். ஆனால் பிள்ளைக்கு பொறுப்பாளர். வீட்டுக்கு வந்த பிள்ளை வீட்டாக்களைக் கண்ட சந்தோசத்தில் ஒரு வாரம் இரு வாரமாக கழிந்தது. திடீரென ஒரு நாள் இரவு பாலிகளின் அந்த ஏரியா பொறுப்பாளரக இருந்த வங்கையை பிள்ளையின் வீட்டுக்கு வந்து 'நீ ஏன் இங்கு நிக்கிறாய்?' என்று கடைபிடுக்கிறார். 'நான் லீவில்தான் வந்தனான்' என்ற பிள்ளையின் பதிலோடு வங்கையைப் போய் விட்டார்.

மறுநாள் இரவு பிள்ளையின் வீட்டுக்கு வந்த வங்கையை 'உடனடியாக உன்னை பசேக்கு வரட்டாம்' என்று கட்டிற்று போயிருக்கிறார். இது பிள்ளைக்கு சந்தக்கேத்தை ஏற்படுத்தினாலும் பொறுப்பாளரின் சொல்லுக்கு கட்டுப்பட்டு போயிருக்கிறார். அன்றிரவே பிள்ளையைக் குடாவெட்டை என்ற இடத்திலுள்ள பாலிகளின் பொறுப்பாளர் ராம் என்பவரின் முகாமுக்கு கொண்டு போகப்பட்டார். அங்கு பிள்ளையை அபித்து உததைது பங்கரில் போட்டார்கள்.

சில நாட்களின் பின் பிள்ளையையும் இன்னும் சிலரையும் அங்கிருந்து கைகள் கட்டப்பட்ட நிலையில் ரக்டரில் ஏற்றி தரவகைக்கு கொண்டுவர்போனார்கள். அங்கு

புலிகளின் பொறுப்பாளர் உறுத்திரா மாஸ்டரின் முகாமிலுள்ள பங்கரில் இவர்கள் போடப்பட்டனர். அங்கேயும் பிள்ளைகளுக்கு அடியும் விழுந்திருக்கிறது. பணிமண்டாக அடிக் கடினமான வேலைகளும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஒருநாள் பங்கரில் இருந்த இவர்களை வளையே கப்பிட்ட ரமணன் என்பவர் 50 ரூபாய் கசை கொடுத்து 'தரவகை' குள்ள ஆமி இறங்கி டாண்டா நீங்களில்லோரும் வீட்டுக்கு ஓடங்கள்' என்றிருக்கிறார். பிள்ளை அங்கிருந்து எடுத்த ஓட்டமும் நடையும் வீட்டுல்தான் நின்றிருக்கிறது. அப்போ ஏற்பட்ட வறும்பும் வேதனையும் பிள்ளையை புலிகளின் பக்கத்தையே திரும்பி நின்கைக் விடவில்லை.

பிள்ளையுடன் விடுதலையாக்கப்பட்ட ஒரு சிலர் தாங்கள் என்ன செய்வதென்று திரியாமல் நரேடியாக இரணுவத்திடமே போய் சரணடைந்திருக்கிறார்கள். பிள்ளைகளுக்கு இது தரிந்திருந்தும் 'நான்தான் இயக்கத்தை விட்டு விலகித்தனே' என்ற தரையத்தில் அப்பாவையுடன் சேர்ந்து தொழிலுக்கு போகத் தொடங்கியிருந்தார். வீட்டாரைக் கபெரும் சந்தோசம். மத்தி பிள்ளை வீட்டுச் சமயை பொறுப்பெடுக்கிறானென்று. மின்று மாதம் எந்த பிரச்சினையும் இல்லாமல் குடும்பம் சமுகமாய் போய்க் கொண்டிருந்தது.

1993ஆம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் இரணுவத்தினர் வந்தாறுமலை, மாவடிவமேம்பு, சித்தண்டி என்ற மின்று கிரமங்களையும் ஓரே நேரத்தில் சூற்றிவளத்தை வீட்டிலிருந்த எல்லா ஆண்களையும் மாவடிவமேம்பு சிவாநந்தா விளையாட்டு மதானத்துக்குக் கொண்டுவந்தனர். பட்டியில் மாடுகளை அடத்த மாதிரி மதானத்தில் எல்லாரையும் வயியிலுக்குள் குந்தவைத்திருந்தனர். மதானத்தை சூற்றி நிறுக்கான இரணுவத்தினர் நின்றிருந்தனர். தங்களையே பிள்ளைகளையும் புருசனையும் விடும்படி தாய்மார் இரணுவத்திடம் மண்டாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

மதியத்துக்குப் பின்னர் கவசவாகனத்தில் உடல் திரியாமல் போர்த்து மடிக் கட்டப்பட்ட 'முண்டம்' கொண்ட இறக்கப்பட்ட மதான வாசல் பகுதியில் நிப்பாட்டி வகைக்கப்பட்டிருந்தது. 'ஆறுபத்தி பிள்ளையே அடிதாங்க முடியாமல் காட்டிக் கொடுக்க வந்திருக்கிறது' என்ற புறுபுறுப்பு அம்மாக் களிடையே எழுந்தது. இருந்தாலும் தனர் பிள்ளைகளுக்கு ஒன்றும் நடந்திருக்காததென்று ஒவ்வொருத்தரும் இஷ்டதயைவத்தை வேண்டிக் கொண்டனர்.

ஆமிக் காரர்கள் ஒவ்வொருத்தராக கட்டி வந்து முண்டத்தின் முன் நிறுத்தப்பட்டனர். 'முண்டம்' தன்னையார் தது தலையாட்டிக் கட்டாது என்று ஒவ்வொருத்தரும்

சித்தாண்டி முருகனை வணேடிக் கொண்டனர். ஓவ்வொரு சூற்றிவளபைப்பிலும் சித்தாண்டி முருகனுகும் இலாபம்தான். ஆனாலும் இராணுவத்துக்கும் இலாபம் இல்லாமலிருக்கவில்லை. புத்துப் பதினாந்து பரோக்கொருத்தராவது கவசவாகனத்துக்குள் போய்க் கொண்டுதானிருந்தனர். அப்படி போனவர்களில் ஒருத்தன் பிள்ளை.

பிள்ளையை அன்று பின்னரேமே கொம்மாதுறை முகாமுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டான். அங்கு இரண்டு நாட்களாக சித்திரவதகைக்கு உட்படுத்தப்பட்டான். மட்டக்களப்பில் இருந்த இராணுவ முகாம்களில் முக்கியமானதாக கருதப்பட்ட இராணுவ முகாம்களில் இதுவும் ஒன்று. பிள்ளை பிடிபட்ட காலத்தில் இங்கு பிடிபட்டால் திரும்பி வருவதே அரிது. இந்த முகாமகைக் கடப்பதற்கே அந்கேமானோருக்கு பயம். அவ்வளவு கொடூரமானது.

பிள்ளையை இரண்டு நாட்களில் கொம்மாதுறை இராணுவ முகாமிலிருந்து மட்டக்களப்பிலுள்ள CID பிரிவுக்கு மாற்றினார்கள். அங்கும் அடியும் உதையுமாக இரண்டுமாதங்கள் கழிந்தது. மட்டக்களப்பிலிருந்து CID யினர் பிள்ளையை களத்துறை சிறைச் சாலகைக்கு மாற்றினர். களத்துறைக்கு மாற்றப்பட்ட பிள்ளைக்கு 1995ஆம் ஆண்டு ஆவணிமாதம், பயிற்சி எடுத்தது, ஆயுதம் தரக்கியது என்ற கூற்றங்களை சும்மதி உயர்நீதிமன்றம் மிகப் பெரிய தண்டனையை வழங்கியது. அன்றிலிருந்து மகஸீன் சிறைச் சாலையின் "G" சல்தான் பிள்ளையின் உலகம். உலகத்திலே ஒரு சிறுவர் போரளியாக இருந்ததுக்கு வழங்கப்பட்ட மிகப் பெரிய தண்டனை இதுவாகத் தனிருக்கும்.

போரும் முடிந்து எத்தனையோ சிறுவர் போரளிகள் முகாம்களில் இருந்து விடுவிக் கப்பட்டுள்ளனர். உலகமறியா ஒரு சிறுவர் போரளியாக இருந்து விலகிய தனக்கு இவ்வளவு தண்டனை கொடுமையானது என்பதனை, போரட்ட நரேத்தில் தனக்கு தளபதியாகவிருந்து, தண்டனை அனுபவிக்கும் போது அமசைச்சராக இருப்பவரிடமல்லாம் கஞ்சி மண்டாடி கடிதமழிதியும் எந்த பயனுமில்லை என்று பிதற்றுவான்.

உச்சநீதிமன்றில் இந்த தண்டனைகளுக்கெதிராக முறையீடு செய்வதற்கு பல வகையிலும் முயற்சி செய்து தோற்றுப் போனவனாகத்தான் இருக்கிறான். சட்ட வல்லுனர்களாக கோபல இலட்சம் தவேபைபடுகிறது. அவனுடைய குடும்ப நிலையில் அவனுக்கு பெரும் தொகைப் பணம் கொடுத்து வழக்காடவது இயலாததொன்று. அவனும் பலருக்கிடாக அணுகிப் பார்த்து சலிப்படைந்து விட்டான்.

இந்த கதகையெல்லாம் திரும்பத்திரும்ப எல்லோருக்கும் சொல்லிக்

0000000000 000 (0000000000)

Written by தமிழ்ரங்கம்

Sunday, 24 June 2012 22:11 - Last Updated Sunday, 24 June 2012 22:18

கொண்டயேரூப்பான். கட்டை அலுத்துப் போன கதையா இருந்தாலும்கூட அவனுக்கு
அது ஒரு வடிகால்.

23.06.2012